

PŘEDLOHA HVĚZDNĚ OBSAZENÉHO FILMU

ULIČKA PŘÍZRAKŮ

WILLIAM LINDSAY GRESHAM

VYŠEHRAĐ

Ulička přízraků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

William Lindsay Gresham
Ulička přízraků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ULIČKA PŘÍZRAKŮ

WILLIAM LINDSAY GRESHAM

ULIČKA PŘÍZRAKŮ

WILLIAM LINDSAY GRESHAM

VYŠEHRA D

Joy Davidmanové

Nightmare Alley © 1946 by William Lindsay Gresham
Copyright renewed © 1974 by Renee Gresham. All rights reserved
Translation & epilogue © Martin Světlík, 2022
Cover Art © 2022 20th Century Studios. All rights reserved

ISBN tištěné verze 978-80-7601-577-7
ISBN e-knihy 978-80-7601-580-7 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-581-4 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-579-1 (1. zveřejnění, 2022)

Madame Sosotris, slavná věstkyně,
moc nastydla, a přece s hříšnými
kartami platí v celé Evropě
za nejmoudřejší ženu. Tohle, řekla,
je vaše karta, utonulý fénický
mořeplavec. (Ty perly byly jeho oči.)
Tohle je Belladona, Paní skalisek
a paní situací.
To je muž s trojí holí, tady Kolo,
zde jednooký kupec, a ta karta
je prázdná, značí, co má na zádech
a co já nesmím spatřit. Oběšenec
tu není. Pozor na smrt utopením...

- *Pustina*

Já jsem totiž Sibyllu viděl v Kumách na vlastní
oči, jak visela v láhvi, a když se jí hoši ptali:
„Sibyllo, co chceš?“ odpovídala: „Umřít chci.“

- *Satirikon*

KAPITOLA I

Blázen

*jenž v pestrobarevném šatu a s očima zavřenýma
chodí po hraně propasti na konci světa.*

STAN CARLISLE stál v záři holé žárovky úplně vzadu, co nejdále od vchodu do plátěného stanu, a pozoroval divocha.

Byl to hubeňour navlečený do dlouhých spodků obarvených na čokoládově hnědou. Černá paruka připomínala mop a horkem rozmazané hnědé líčidlo mu v pruzích stékalo po vyhublých tvářích, kolem úst se už úplně smylo.

Divoch se právě opíral o stěnu malé manéže, zatímco se kolem něj líně plazilo několik málo – spíš žalostně málo – hadů, kteří vycítili horko letní noci a rozmrzele snášeli oslepující záři. Útlounká korálovka se pokoušela přeplazit plátěnou stěnu, pokaždé ale spadla.

Stan měl hady rád. Necítil vůči nim odpor, spíš se mu hnusilo, že je zavřeli s takovým lidským exemplářem. Venku mezitím vyvolávač směřoval svůj proslov k závěru. Stan otočil hlavu s upravenými blond vlasy ke vchodu.

„... odkud se sem dostal? To ví jen Pánbůh. Nalezli ho na neobydleném ostrově vzdáleném pět set mil od pobřeží Floridy. Přátelé, zde v tomto stanu spatříte jednu z oněch neobjasněných záhad vesmíru. Je to člověk, nebo zvíře? Uzříte jej v jeho přirozeném prostředí uprostřed těch nejedovatějších plazů, kteří jsou na světě k mání. Hleďte, jak se s těmi hadisky mazlí, jako matka se svými děťátky. Nejí ani nepije, živí se pouze atmosférou. A my ho nakrmíme ještě jednou! Za tuto podívanou si musí člověk trochu připlatit. Nemluvíme však o dolaru ani o čtvrtáku, nýbrž o pouhém,

ubohém desetníku, o deseti pencích, dvou niklácích, nicotné desetiné dolaru. Tak pospěšte, pospěšte!“

Stan se přesunul k zadní části manéže.

Divoch něco nahmatal pod vakem z pytloviny. Bylo slyšet vrznutí korkové zátky, pár chrčivých polknutí a heknutí.

To už dovnitř proudili „čumilové“ – mladíci ve slamácích s kabáty přes ruku a tu a tam nějaká tlustá ženská s očima jako korálky. Proč zrovna tyhle typy mají vždycky takový oči, vrtalo Stanovi hlavou. Vyzáblá ženština s chudokrevnou holčičkou, které slíbili, že na představení uvidí úplně všechno. Jako obvykle jeden ožrala. Připomínalo to krasohled – obrázek se neustále měnil, ale částečky byly pořád tytéž.

Clem Hoately, majitel cirkusu „Deset v jednom“, se prodral skrze dav. Vytáhnul z kapsy placatku s vodou a trochu si zavdal, aby si propláchl hrdlo. Poté vyplivl vodu na zem a postavil se na schod. Mluvil najednou tiše a neformálně, čímž zjevně obecenstvo trochu zklidnil.

„Vážení, uvědomte si prosím, že tuhle podívanou vám poskytujeme výhradně v zájmu vědy a vzdělávání. Tvora, kterého vidíte před sebou...“

V tu chvíli si jedna z ženských poprvé všimla korálovky, která se stále snažila vylézt z ohrady, a leknutím hlasitě sykla.

„... tohoto tvora zkoumali přední evropští a američtí odborníci a prohlásili jej za člověka. Tedy pravda: má dvě ruce, dvě nohy, hlavu a trup jako člověk. Pod tou kšticí se ovšem skrývá mozek zvířete. Jen se podívejte, je mu lépe mezi pralesními plazy než mezi bytostmi lidskými.“

Divoch popadl jednoho černého hada, přidržel ho těsně za hlavou, aby nemohl kousnout, a za jakéhosi mumlání s ním kolébal v náručí jako s děckem.

Vyvolávač čekal, zatímco diváci natahovali krky.

„Možná se ptáte, jak to, že se takhle bratří s jedovatými hady a nic se mu nestane. Přátelé, on totiž ten jed na něj nemá pražádný vliv. Pakliže by však ten had do mé vlastní ruky své zuby zanořil, byl by se mnou dočista ámen.“

Divoch zavrčel a tupě zamrkal do světla nekryté žárovky. Stan postřehl, že se mu v koutku pusy zaleskl zlatý zub.

„Dámy a pánové, tvrdím-li, že tento tvor je spíše zvířetem nežli člověkem, nečekám, že mi budete věřit bez důkazů. Stane –“ Obrátil se k mladíkovi, jehož zářivě modré oči nedávaly ani náznakem tušit, co se bude dít dál. „Stane, nakrmíme ho ještě jednou. Pouze pro toto obecenstvo. Podej mi košík.“

Stanton Carlisle se sehnul, popadl za držadlo malý přikrytý košík a vyzdvihl ho nad hlavy přihlízejících. Ti se začali strkat, tlačit a ustupovat. Clem Hoately se trochu znaveně zasmál. „Klid, vážení. Nejedná se o nic, co byste ještě neviděli. Ne, troufám si tvrdit, že všichni víte, co je tohle zač.“ Vytáhl z košíku hlasitě protestující, nedorostlou leghornku. Vyzvedl slepičku do vzduchu, aby ji všichni viděli. Volnou rukou si zjednal ticho.

Všechny pohledy se stočily k divochovi.

Ten se sesul na všechny čtyři a nepřítomně civěl s otevřenými ústy. Zničehonic vyvolávač hodil kuře do ringu, až peří létalo.

Divoch vyrazil za kuřetem a černý bavlněný mop se mu trásl na hlavě. Hrábl po kuřeti, ale to v pudu sebezáchovy roztáhlo nedomrlá křídélka a uskočilo. Divoch se plazil za ním.

Poprvé za celou dobu divochova pomalovaná tvář trochu ožila. Krhavé oči se mu mhouřily. Stan si všiml, jak z jeho rtů vycházejí neslyšná slova. Jako by říkal: „Ty svině jedna!“

Mladík se lehce prosmýkl zástupem diváků, kteří upírali pohledy k divochovi. S rukama v kapsách zamířil rázně ke vchodu.

Z ringu se ozvalo vyděšené kvokání a kdákání a diváci zatajili dech. Ožrala mlátil špinavým slamákem o zábradlí. „Chytej slepišku! Chytej!“

Pak jedna z ženských vyjekla a začala sebou škubat a poskakovat. Dav zaúpěl jakousi starodávnou řečí a těla se natlačila ještě silněji na prkennou stěnu ringu a nakláněla

se dovnitř. V tom kdákání ztichlo, jako když utne. Ozvalo se cvaknutí zubů a kdosi s námahou zavrčel.

Stan zasunul ruce hlouběji do kapes. Rozhrnul plátěný vchod a protáhl se na hlavní prostranství cirkusu „Deset v jednom“. Přešel k bráně, zastavil se a pozoroval hlavní třídu táhnoucí se lunaparkem. Vyndal ruce z kapes a v jedné se mu leskl půldolar. Natáhl po něm druhou ruku a mince zmizela. Přes tvář mu přelétl přezíravý úsměv, a když prohmatal lem svých bílých flanelových kalhot, triumfálně vytáhl ztracenou minci.

Světla ruského kola radostně mrkala do letní noci jako skleněné drahokamy a orchestrion ryčel, jako kdyby samotným parním píšťalám docházel dech.

„No potěš, to je ale vedro, co?“

Clem Hoately stál vedle Stana a kapesníkem si otíral pot z vnitřního lemu svého panamáku. „Hele, skoč mi támhle ke stánku pro jednu limonádu. Tady máš deseták a kup si taky.“

Stan donesl studené láhve a Hoately do sebe tu svoji hned s povděkem naklopil. „Bože, já jsem vyprahlej jak saharská studna.“

Stan zvolna popíjel limonádu. „Pane Hoately?“

„Copak?“

„Jak někoho zlanáříte, aby dělal divocha. Nebo je tenhle chlap unikát? Víte, jestli se už narodil s tím, že rád kouše slepicím hlavy?“

Clem pomalu přivřel jedno oko. „Něco ti povím. U cirkusu se nikdy na nic neptej. A nikdo ti pak nebude lhát.“

„Jasně. To jste ho ale našli, někde – no, někde za stodolou, jak provádí tyhle věci, a teprve potom jste z toho vymysleli číslo?“

Clem si posunul klobouk do týlu. „Hele, hochu. Líbíš se mi, fakt že jo. A proto na tebe budu hodnej a nenakopu tě do prdele. Takovej dobrák já budu, rozumíš?“

Stan se zazubil, ale chladné modré oči upíral stále na Hoatelyho tvář. Zničehonic starší muž ztišil hlas.

„Protože jsme kamarádi, nebudu ti věšet bulíky na nos. Chtěls vědět, kde se shání takovej divoch. Tak poslouchej, divocha jen tak neseženeš. Toho si musíš *udělat*.“

Vyvolávač nechal svá slova doznít, ale Stanton Carlisle nehnul ani brvou. „Dobrá, ale jak?“

Hoately chytil mladíka za košili a přitáhl si ho k sobě. „Podívej, kamaráde, to po mně chceš mustr, nebo co? Prostě si vyhlídneš chlápka. A není to žádnéj divoch, ale ožrala. Takovej případ, co chlastá flašku denně. A ty mu řekneš: ‚Měl bych pro tebe prácičku. Jenom dočasně. Sháníme teď novýho divocha. Než nákýho najdeme, mohl bys zatím na sebe hodit kostým a zkusit ho zahrát.‘ Ještě ho uklidniš: ‚Není to nic složitýho. Do ruky si schováš žiletku, a až popadneš slepici, jenom jí podšmikneš krk a budeš předstírat, že chlemtáš krev. To samý s krysama. Ty čumilové to stejně nepoznají.‘“

Hoately přelétl pohledem hlavní cestu a pozoroval dav. Obrátil se ke Stanovi. „Takhle to dělá asi tejdén a ty se postaráš, aby měl denně co chlastat a místo, kde by se z toho vyspal. Jemu se to náramně zamlouvá. Má pocit, že je v sedmým nebi. No a po týdnu na něj vybalíš něco jako: ‚Hele, už jsme sehnali opravdickýho divocha. Máš padáka.‘ Ožrala je celej vytřeseněj, protože nic nevydělá násosku tak jako vidina, že mu utáhnou kohoutky a jeho chytne fantas. A tak se ptá: ‚V čem je problém? Vždyť mi to jde!‘ A ty na to: ‚Jako slepýmu kuželky. Na tvýho divocha není nikdo zvědavej. Vrať kostým. Máš padáka.‘ A odejdeš. On se za tebou šourá a škemrá, abys to s ním ještě zkusil, a ty na to: ‚Dobrá. Dneska večer naposled, ale pak letíš.‘ Flašku mu ale dáš.

Ten večer hodně protáhneš úvod a pěkně ho vyšperkuješ. Zatímco mluvíš, chlápek myslí jenom na to, že vystřízlíví a chytne ho třes a běs. Ty pořád řečníš a dáváš mu čas na rozmyšlenou. Pak mu hodíš slepici. A je z něho divoch.“

Z představení odcházel netečný zástup zamračených diváků. Všichni kromě ožraly mlčeli. Stan je pozoroval a na zasněné tváři mu pohrával zvláštní, blažený výraz. Usmíval se jako vězeň, který našel v koláči pilník.

KAPITOLA II

*jenž v jedné ruce drží ohnivou hůl směřující
k nebesům a druhou ukazuje k zemi.*

PŘISTUPTÉ BLÍŽE, vážení, a laskavě si povšimněte atrakce zde na prvním pódiu. Dámy a pánové, za malou chvíli spatříte na vlastní oči ukázkou síly, jakou svět neviděl. Koukám, že v obecenstvu máme pár urostlých mladých mužů, ale říkám vám, pánové, ve srovnání s osobou, kterou za chvíli uvidíte, vypadá každý obyčejný kovář či atlet jako novorozeňátko. Silný jako africká gorila a urostlý jako řecký bůh. Dámy a pánové, Herculo, nejdokonalejší muž na světě.“

Bruno Hertz: Kdyby se tak aspoň jednou na mě podívala, když tu stojím bez županu, klidně bych v ten okamžik na místě umřel. *Um Gotteswillen*, vždyť já bych si z těla srdce vyřízl a na podnose jí ho podal. To jí to nikdy nedojde? Ani si netroufnu jí v biografu chytnout za ruku. Proč se musí chlap vždycky zamilovat do takovýhle ženský? Nemůžu se s tím ani svěřit Zeeně, protože Zeena by nás pak chtěla dávat dohromady, a já bych si potom připadal jako *dummkopf*, protože bych nevěděl, jak mám Molly vyznat lásku. Molly – takové krásné *amerikanisch* jméno. Nikdy mě nebude milovat. Cítím to v srdci. Ale roztrhal bych na kusy každého z těch nadřezanejších cirkusáckejch parchantů, co by jí chtěli ublížit. Možná kdyby to na ni jeden z nich zkoušel, třeba by Molly pochopila. Třeba by jí došlo, co k ní cítím, a ztratila by se mnou jedno jediný slovo, který bych si odnesl s sebou. S sebou domů, do Vídně.

„... tudy, přátelé. Přistupte blíže, ať dobře vidíte. Tahle atrakce totiž nepatří zrovna k největším, nemám pravdu, Majore? Dámy a pánové, pro vaše pobavení i poučení vám představuji Majora Mušku, nejmenšího známého zástupce lidského druhu. Měří pouhých dvacet čísel, váží jenom dvacet liber, ale na svých dvacet let má spoustu ohromných nápadů. Kdyby snad některé z přítomných děvčat zatoužilo seznámit se s Majorem důvěrněji, přijďte za mnou po představení, nějak to zařídíme. A nyní vám Major předvede své speciální číslo, zastepuje a zazpívá výtečný starý song ‚Sweet Rosie O’Grady‘. Obecenstvo je vaše, Majore.“

Kenneth Horsefield: Schválně kdybych támhle tomu přerostlýmu opičákovi škrtnul pod frňákem sirkou, jestli by mu chytly chlupy v nose. Kristova noho, to je ale tlama! Toho bych chtěl mít svázanýho s pusou dokořán a jenom bych seděl, pokuřoval doutník a jeden po druhým bych mu vystřeloval zuby. Opičáci. Banda opičáků je to. Hlavně ženský s těma svejma připitomělejma ksichtama. Nejradši bych je fláknul kladivem, a pak jenom koukal, jak se rozprsknou jako dýně. Jak otvíraj ty svý velký, rudý, mastný huby. Takový tunely. Mastný a špinavý, fuj.

Kristova noho, už je to tady. Furt ten samej vtip. Jedna ženská si zakrejvá rukou pusu a něco šeptá tý druhý. Krucinál, jestli ještě jednou uvidím, jak některá z nich zvedá tu svoji hnátu a bude se opakovat celej ten taneček, já přísahám, že spustím takovej virvál, až z toho všichni ohluchnou. Miliony ženskejch! A stejně jedna vždycky šeptá ten samej vtip, zatímco druhá žvejka žvejkačku. Jednou je všechny odprásknu. Ten kvér, co mi leží v kufru, nemám jen tak na hraní. A támhleto ženskou odkrouhnu. Udělal bych to dávno. Jenomže by se mi smáli, kdyby viděli, že musím jednou rukou držet rukojeť a druhou spoušť.

Joe Plasky: „Děkuji, pane profesore. Dámy a pánové, lidé mi říkají Pololidský akrobat. Jak vidíte, mám obě nohy, ale k ničemu mi moc nejsou. Jako malého mě zasáhla dětská obrna – nohy mi zkrátka nedorostly. A tak jsem si usmyslel, že si je zavážu takhle do uzle, nechám je být a půjdu si po svých. Takhle chodím do schodů. Postavím se na ruce. Opatrně. A teď hop a dva a skok. Obrat a jdeme dolů. Ani to nebolelo. Děkuji, přátelé.

Ještě vám ukážu jedno číslo, které jsem sám vymyslel. Někdy je v tramvaji tak nacpáno, že se na dvě ruce nepostavím. A tak se takhle vyšvihnu. Opatrně. A stojím na jedné! Děkuji, děkuji.

Nyní předvedu kus, o který se žádný z akrobatů na světě nepokusil. Salto ze stoje na rukou s dopadem opět na ruce. Připraveni? Jdeme na to. Je to opravdu famózní kus – tedy když se mi to podaří. Vy v první řadě raději ustupte o pár kroků. Ale kdepak, dělám si legraci. Zatím se mi salto pokaždé povedlo, neboť, jak vidíte, jsem stále mezi živými. Dobrá, tak nahoru a *hoplá!* Děkuji, děkuji pěkně, přátelé.

A nyní přistupte blíže, mám tu pro vás pár suvenýrů. Člověk samozřejmě nezbohatne rozdáváním vlastního zboží, ale udělám, co bude v mých silách. Mám zde knížečku plnou starých písniček, říkadel, anekdot, šprýmů a společenských her. A nepřijde vás to ani na dolar, dokonce ani půlku, ale pouze na jeden ubohý desetník. Ano, za pouhý desetník si přijdete na večer plný zábavy a legrace. Pouze na tomto představení vám k tomu přidám ještě jako speciální dárek tuto papírovou hopsandu. Když za ní přidržíte sirku, vrhá pěkný stín. A takhle ji roztančíte.

Jednu pro tebe? Díky, kamaráde. Zde, vážení, knížka napěchovaná rozličnými básněmi, napínavým čtením a vtipnými výroky největších světových myslitelů. A to za pouhý desetník...“

Ségra mi psala, že obě děcka mají černý kašel. Pošlu jim krabici temperek, aby se zabavily. Děti temperky zbožňují. Příhodím jim k tomu ještě pastelky.

„Námořník Martin, aneb živoucí obrazárna. Dámy a pánové, mladík, který stojí před vámi, se ještě jako malý vydal na moře. Ztroskotal v tropech na ostrově, který obýval pouze jeden člověk – starý mořeplavec, jenž zde jako trosečník strávil většinu svého života. Jediné, co se mu podařilo zachránit z vraku lodi, bylo tetovací náčiní. K ukrácení dlouhé chvíle naučil Námořníka Martina tomuto umění, které zkoušel sám na sobě. Většina obrazců, které vidíte, jsou jeho vlastní prací. Otoč se, Námořníku. Na zádech reprodukce světoznámého obrazu Skála věků. Na hrudi – otoč se, Námořníku – výbuch křižníku Maine v havanském přístavu. Kdyby některý z přítomných mladíků zatoužil nechat si na paži vyvést ve třech nádherných barvách kotvu, americkou vlajku či iniciály své milované, poďte k Námořníkovi sem na pódium. Ovšem nic pro měkotiny!“

Francis Xavier Martin: Páni, ta brunetka na elektrickém křesle je vážně kost. Však já vím, co by se jí líbilo. Ještě by škemrala! Jenže to by mě Bruno přetrhl jak hada. Říkám si, jestli se mi ještě někdy ozve ta zrzka z Waterville. Bože, jenom si ji vybavím a už mi stojí. Taková figura – taky že věděla, jak s ní naložit. Ale tahle brunetka, Molly, to je jiná liga. A ty kozičky! Pěkně pevný a špičatý, a to ani nenosí podprsenku. Prostě boží.

Já si fakt přeju, aby toho Němčoura jednou při vohejbání těch podkov kleplo. Sakra, ta Molly má nohy jako závodní kuň. Možná že bych ji mohl jednou přefíknout a pak se zdekovat. Krucinál, ale stálo by to za to.

„Tady, tady, vážení. Zde na pódiu můžete spatřit jedno z nejúžasnějších děvčat, které svět viděl. A hned vedle ní přesnou repliku elektrického křesla z věznice Sing Sing...“

Mary Magaret Cahillová: Hlavně se usmívat, tak to vždycky říkal táta. Božítku, kdyby tu tak táta byl. Jenom ho zahlídnout, jak se na mě kření, a všechno by zas bylo bájo. Teď ale musí župan dolů, ať se maj lidi na co dívat. Táto, tatíčku, buď můj anděl strážnej...

Molly se v dětství od táty naučila spoustu skvělejších věcí. A byla to i sranda. Například jak nonšalantně odejít z hotelu a mít při tom pod oblečením na sobě dvoje nejlepší šaty. Jednou to takhle udělali v Los Angeles a Molly si na sebe navlékla všechny svoje svršky. Tátu tenkrát málem chytili a musel jim rychle něco nabulíkovat. To táta uměl báječně. Vždycky když měli na kahánku, začalo Molly šimrat v břiše vzrušením. Věděla totiž, že se z toho táta nějak vykroutí, i když už si všichni mysleli, že ho zahnali do kouta. Táta byl zkrátka úžasnej.

Znal spoustu fajn lidí. Mužský bejvali většinou trochu pod parou, ale tátovy přítelkyně byly vždycky krasavice a zpravidla mívaly rudý vlasy. Na Molly byly všechny vždycky moc milý, dokonce jí v jedenácti naučily, jak si malovat pusou rtěnkou. Když to tenkrát poprvé zkusila sama, trochu to přehnal. Táta se rozesmál na celé kolo a řekl, že vypadá jako malá kurvička, a to ještě pod zákonem.

Tenkrát se přátelil s dámou jménem Alyse. Ta ho hned okřikla a povídá: „Pojď sem, zlatíčko. Alyse ti ukáže, jak se to dělá. Umyj si obličej a začneme pěkně od začátku. Trik je v tom, aby si lidi mysleli, že vůbec nejsi nalíčená – zvlášť ve tvém věku. Koukej.“ Alyse pozorně studovala Mollyin obličej a pak pokračovala: „Tady si nanes trochu rtěnky. A od nikoho si nenech namluvit, že se máš líčit nějak jinak. Máš protáhlej obličej a takhle bude vypadat o něco kulatější.“ Ukázala Molly, jak na to, pak jí setřela líčidla a nechala, ať to zkusí sama.

Molly prosila tátu, ať jí pomůže, ale ten namítnul, že se spíš vyzná v tom, jak šminčky odstranit. Hlavně z límečků od košil. Molly byla celá nešťastná, že jí nikdo nepomůže, protože

se bála, že jí to líčení samotný nepůjde. Dokonce i trochu plakala, načež si jí táta posadil na klín a Alyse jí všechno ještě jednou předvedla. Pak už to šlo samo. Molly se od té doby líčila pořád a vůbec nikdo si toho nevšiml. „No pane Cahille – máte to ale pěknou dcerunku! Takové krásné zdravé dítě! A ty červené tvářičky!“ A táta vždycky odpovídal: „To víte, paní, hodně mléka a spousta spánku.“ Pak šibalsky mrknul na Molly, protože ta mlíko nesnášela. Táta jí říkal, že pivo je zrovna tak zdravý. Molly sice pivo taky zrovna moc nejelo, ale vždycky bylo hezky vychlazený a dostali jste k němu preclík a tak. Táta taky tvrdil, že je škoda chodit brzo spát a nechat si ujít všechnu tu legraci, když to stejně může člověk nazítří dospat – pokud tedy nemusí bejt brzo ráno na závodisti a stopovat si, jak rychle běhá kterej kůň. Pak už je lepší zůstat vzhůru a jít do postele pozděj.

No jo, jenomže když se zrovna tátovi podařilo v dosti-
zích udělat terno, to se většinou trochu zlískal a nalitej
pak vždycky posílal Molly spát zrovna ve chvíli, kdy byla
zábava v plným proudu. Molly totiž pořád někdo nabízel
pití a jí nikdy alkohol moc nechutnal. Jednou v hotelu, kde
zrovna bydleli, se nějaká holka tak strašně opila, že se začala
svlíkat. Museli ji tenkrát uložit do postele v pokoji vedle
místnosti, kde spala Molly. Celou noc tam chodila spousta
chlapů a nazítří ráno přišli policajti, aby tu holku zatkli.
Molly zaslechla, jak si o tom lidi povídaj, a někdo pak říkal,
že tu holku pustili, ale že musela do nemocnice, protože
měla nějaký zranění nebo co. Molly po týhle příhodě děsilo
pomyšlení, že by se někdy opila, protože pak se holce může
stát ledacos. A holka by neměla dopustit, aby se jí stalo le-
dacos s chlapem, tedy pokud do něj není zamilovaná. Říkali
to všichni a ženskejm, který dávaly lásku, a přitom nebyly
úplně zamilovaný, se říkalo coury. Molly pár takovejch žen-
skejch znala. A když se táty ptala, proč se jim říká coury,
odpověděl jí, že prej kvůli tomu, že se nechaj líbat a objímat
za dárečky nebo prachy. Holka by to měla dovolit jenom
slušnýmu chlapovi, kterej se na ni nevykašle a nevezme

roha, když jí udělá dítě. Táta jí říkal, že by člověk měl spát jenom s lidma, od kterejch si bez obav může půjčit zubní kartáček. Prej je to zaručený pravidlo, a když se ho bude člověk držet, nemůže se mu nic stát.

Molly si často půjčovala tátův kartáček, protože si ten svůj věčně zapomínala v hotelech nebo si jím táta čas od času čistil svoje bílý boty.

Molly vstávala dřív než táta. Někdy se ráno vřítla do pokoje a skočila tátovi do postele. Ten pak začal vrčet a vydával takový divný chraplavý zvuky – znělo to hrozně legračně a strašidelně. Potom dělal, jako že si myslí, že má v posteli sviště, a nadával na personál hotelu, že si nechá takhle v lokále volně pobíhat sviště. Pak ale zjistil, že je to Molly a žádněj svišť, dal jí pusku a řekl, aby se rychle oblíkla a přinesla mu zezdola z trafiky dostihovej lístek.

Molly jednou ráno vběhla k tátovi do pokoje a v posteli s ním spala nějaká dáma. Byla moc krásná a neměla na sobě vůbec nic, ani noční košili, a táta taky ne. Molly hned věděla, co se stalo. Táta se musel večer zlískat a zapomněl si oblíct pyžamo. Paní měla taky vypito a táta ji nechal u sebe přespát, protože by domů nedošla. Určitě by ji bejval uložil vedle Molly, ale oba dva hned usnuli. Molly opatrně zlehounka nadzdvihla peřinu. A tenkrát zjistila, jak asi bude vypadat, až vyroste.

Molly se oblékla a seběhla dolů pro dostihovej lístek zdarma, kterej nechala napsat na účet. Když se vrátila, oba ještě spali. Paní se akorát ještě víc přitulila k tátovi. Molly stála dlouho tiše v rohu, ani se nehejbala. Doufala, že se za chvíli oba vzbudí, a až ji uvidí, Molly zakřičí „Húúú!“, rozeběhne se k nim a pěkně je vyděsí. Jenomže paní jenom tak slabě zavzdychla, táta otevřel jedno oko a objal ji. Paní nato otevřela oči a ospale zamumlala: „Ahoj, brouku.“ Táta ji začal líbat. Paní se po chvíli probrala a taky tátu začala líbat. Nakonec na ni táta vylezl a začal na posteli hopsat nahoru a dolů. Molly to připadalo hrozně legrační, takže vyprskla smíchy. Paní vyjekla a řekla: „Ať ta holka vypadne.“

Táta byl ale skvělejší. Hodil na Molly přes rameno takovej ten šibalskej pohled a povídá: „Hele, co kdyby ses tak na půl hodinky šla posadit do lobby a vybrala mi mezitím na lístku pár tipů. Musíme si tady s Královničkou trochu zacvičit. Člověk ji nesmí vyplašit, jinak by si natáhla šlachy.“ Táta se ani nehnul, dokud Molly neodešla. Když vyšla na chodbu, slyšela ale, jak se za zavřenýma dveřma zase rozhoupala postel. Molly přemýšlela, jestli smí tahle paní používat tátův kartáček. Doufala, že ne, protože si s ním taky chtěla vyčistit zuby. Z toho pomyslení se jí dělalo špatně.

Když bylo Molly patnáct, nabídl jí jeden z kluků od koní, ať s ním jde nahoru na seník. Molly souhlasila. Když pak vyšplhali nahoru, kluk ji popadl a začal líbat. Molly se ale nelíbil natolik, aby se s ním chtěla líbat, a navíc se to všechno seběhlo moc rychle. Když ji kluk začal ohmatávat, začala se vzpouzet a křičet: „Tati! Tati!“, a v tom táta vyskočil na seník a ubalil klukovi takovou dardu, že slítnul do sena, až to vypadalo, že je mrtvej. Ale nebyl. Táta objal Molly kolem ramen a zeptal se: „Nestalo se ti nic, broučku?“ Pak ji políbil, chvílku ji držel v náručí, a nakonec řekl: „Musíš si dávat pozor, zlatíčko. Svět je plnej nadrženejch parchantů. Tenhle grázl už si na tebe netroufne. Jenom na sebe dávej pozor.“ Molly se usmála a prohodila:

„Stejně bych si od něj nepůjčila kartáček.“ Táta se zazubil a pohladil ji po tváři hřbetem ruky. Molly už sice neměla takovej strach, ale stejně se nikdy nevzdalovala moc daleko od táty nebo od ostatních holek. Škoda že to muselo takhle dopadnout. Od té doby se totiž u stájí necejtila bezpečně. Nemohla klábosit s klukama od koní a žokejema jako dřív. A když se s nima přece jen dala do řeči, pořád se jí dívali na prsa a Molly z toho bylo hned špatně, protože se bála, i když na ni nic nezkoušeli.

Přesto byla ráda, že už nějaký prsa má, a na to, že na ně kluci pořád civí, si zvykla. Často si zkoušela stáhnout lem noční košile tak, aby to vypadalo jako večerní róba s výstřihem. Táta jí jednou koupil večerní šaty. Byly překrásný. Když

se na ně člověk díval z jedné strany, vypadalo to, že jsou světle růžový, a z druhé strany zase zlatý. Měly odhalená ramena a hluboký výstřih a byly zkrátka úžasný. Jenomže v tom roce vsadil táta všechny peníze na Plováka, kterej ale tenkrát nedoběhl ani mezi prvníma třema, a tak museli všechno prodat, aby měli aspoň na jídlo. Tenkrát se vrátili do Louisville. To bylo vlani.

Táta sehnal práci přes jednoho starýho známýho, kterému patřila herna u řeky. Táta tam dělal provozního a musel pořád nosit smoking.

Časem se všechno zaběhlo, a jakmile táta srovnal nějaký dluhy, zapsal Molly do taneční školy, kde se učila step i akrobacii. Náramně se jí tam líbilo a pokaždý tátovi ukazovala, co se naučila. Táta uměl taky stepovat, a to ho to nikdo neučil. Říkával, že má zkrátka irský nohy. Taky chtěl, aby Molly chodila na zpěv, jenomže ta nikdy zpívat nedovedla – hudební hluch zdědila po matce. Na závěrečným školním představení tančila Molly *hula* v opravdový havajský sukni, kterou někdo poslal tátovi z Honolulu. Do vlasů, který jí padaly na ramena jako černej mrak, si vetknula květinu a nalíčila si tvář nahnědo. Všichni jí pak tleskali a pár kluků i hvízdalo, což tátu pěkně naštvalo, protože měl pocit, že si moc dovolujou. Molly ale byla v sedmým nebi, protože tu měla tátu, a když byl táta nablízku, bylo jí fuk, co se kolem děje.

Když bylo Molly šestnáct a vyrostla do krásy, najednou šlo všechno do kytek. Do města přijeli nějaký chlapi z Chicaga a v herně, kde táta pracoval, se něco semlelo. Molly se nikdy nedozvěděla, o co šlo. Kolem druhé ráno přišlo k nim domů pár velkejch chlapů a Molly hned poznala, že to jsou policajti. Udělalo se jí zle, protože si myslela, že táta něco provedl a že si pro něj jdou. Táta jí ale vždycky říkal, že na chlupatý se člověk musí pořád usmívat, dělat blbýho a představit se jako Irčan.

„Ty seš dcera Dennyho Cahilla?“ zeptal se jeden z nich a Molly přikývla. Policajt pokračoval: „Mám pro tebe hodně špatnou zprávu. Jde o tvýho tátu.“ Molly v tu chvíli cejtla,

že se jí podlamují nohy, a připadalo jí, jako kdyby se celý svět změnil v nahnutou skleněnou desku. Molly po ní klouzala do tmy a padala dál a dál, protože temnota pod ní nebrala konce.

Jenom tam stála a povídá: „Poslouchám.“

Policajt pokračoval: „Tvůj táta je raněnej. Fakt vážně.“ Nechoval se jako fízl, spíš jako chlap, kterej má možná taky dceru. Molly k němu přistoupila blíž, protože se bála, že upadne.

„Je táta mrtvej?“ zeptala se. Policajt přikývl a objal ji kolem ramen. Molly si pak už na nic po nějakou dobu nepamatovala. Probudila se v nemocnici a cejtla se hrozně utahaná a rozlámaná. Chvíli si myslela, že se jí něco stalo, a pořád se ptala, kde je táta. Náká nerudná sestra ji okřikla, že má bejt raděj zticha. Molly si hned vzpomněla, že táta umřel, a začala ječet. Znělo to, jako kdyby se smála, ačkoliv jí vůbec do smíchu nebylo, a nemohla přestat. Pak jí píchli do ruky injekci a Molly zase ztratila vědomí. Tak se to opakovalo několikrát, až nakonec přestala brečet a bylo jí řečeno, že má vypadnout, protože tu postel potřebuje někdo další.

Mollyin dědeček, „soudce“ Kincaid, jí nabídl, že může bydlet u něj a u tety, ovšem za podmínky, že si udělá kurz účetnictví a během roku si najde práci. Molly se snažila, ale účetnictví jí nějak nešlo do hlavy, přestože si naprosto skvěle pamatovala, jak kdy běžel kterej kůň. Soudce na ni pořád vrhal takový podivný pohledy a několikrát to vypadalo, že by se chtěl s Molly přátelit, ale pokaždý hned zase ztuhnul. Molly se na něj snažila bejt milá a říkala mu dědečku, ale to se soudci nelíbilo. Jednou se mu jen tak vrhla kolem krku, aby zjistila, co to udělá. Soudce se tenkrát strašlivě rozčílil a přikázal tetě, aby Molly vyhodila z domu, že už ji tady nechce.

Molly se příšerně stejskalo po tátovi, se kterým by si mohla povídat a kterej by vyprávěl historky, a litovala, že taky neuměla. Nakonec dostala stipendium v taneční škole, kde pracovala s děčkama na částečnej úvazek společně s ředitel-

kou školy, slečnou La Verneovou, která ji ubytovala u sebe. Ze začátku se slečna La Verneová chovala k Molly moc pěkně, stejně jako její přítel Charlie, což byl srandovní, trochu obtloustej chlápek, kterej se často chodil na Molly dívat. Vždycky když se posadil, roztáhl nohy, položil si rozevřený dlaně na kolena a vypouličil oči. Molly něčím připomínal žábu.

Pak se slečna La Verneová naštvála a řekla, že by si Molly měla najít ňáskou práci. Molly ale vůbec nevěděla, odkud začít, a tak nakonec slečna La Verneová přišla s návrhem: „Když ti seženu práci, budeš se jí držet?“ A Molly jí to slíbila.

Byla to práce u cirkusu. Molly tam dělala „hopsandu“, což znamenalo, že tančila ještě se dvěma holkama havajský tance. Celý představení řídil a uváděl chlap, kterej si říkal doktor Abernathy. Molly se vůbec nezamlouval, protože neustále dorážel na holky. Chodil s Jeannette, jednou z tanečnic, která na ostatní holky šíleně žárlila, a doktor ji vytáčel k nepřičetnosti, když se s nima pořád kočkoval.

Molly měla vždycky ráda Zeenu, která v cirkuse „Deset v jednom“ naproti přes hlavní cestu předváděla čtení mysli. Zeena byla moc hodná a o životě toho věděla víc než kdokoliv z lidí, který Molly znala. Tedy kromě táty. Zeena vždycky zvala Molly, aby jí dělala společnost, když přespávala v hotelu. Zeenin manžel totiž nocoval ve stanu, protože prej musel, jak říkal, hlídat rekvizity. Ve skutečnosti to byl ale pěkněj násoska a už se nedokázal se Zeenou milovat. Ze Zeeny a Molly se staly moc dobrý kamarádky a Molly už nelitovala, že neumřela.

Jeannette se mezitím k Molly chovala čím dál hůř. Měla totiž pocit, že si jí doktor nějak moc všímá, a nedala si vymluvit, že ho k tomu Molly nepobízí. Druhá tanečnice na to utrousila: „S takovou figurou, jakou má ta Cahillovic holka, žádněj pobízet nepotřebuje.“ Jeannette si ale usmyslela, že má Molly něco za lubem. Jednoho dne se doktor nahnul k Jeannette a pošeptal jí něco o Molly. Ta se hned na Molly vrhla jako divoká šelma s vyceněnejma zubama a vrazila jí facku. Dřív než se Molly vzpamatovala, Jeannette už si zula

botu a mlátila ji hlava nehlava. V tom se přihnal doktor a hrozně se s Jeannette porvali. Jeannette křičela a nadávala, a doktor řval, ať zmlkne, nebo ji flákne přes kozy. Molly utekla a přeběhla k cirkusu naproti. Ředitel potom vyhodil doktora z lunaparku a „hopsandy“ se vrátili do New Yorku.

„Patnáct tisíc elektrických voltů projede tělem této drobné dámy, aniž by se jí vlas na hlavě zkrivil. Dámy a pánové, Madmazel Elektra, dívka která jako Aiás z Písma svatého odolává blesku...“

Panebože na nebesích, dej, ať se s těma drátama nic nestane. Chci tátu. Bože můj, jak moc bych ho tu chtěla mít. Nesmím se zapomínat usmívat...

„Pocem dopředu, Teddy, ať pořádně vidíš. A drž se mamky za ruku, ať tě lidi neušlapou. Hele, támhleto je elektrický křeslo, úplně stejný, jako maj ve vězení. Ale kdepák, tady paní to vůbec neublíží. Aspoň teda doufám. Vidíš? Voni ji sice připoutaj, ale vona má v těle něco, do čeho ta elektrika nejde. To máš jako se houserem, ten takejc nezmokne, i když na něj prší. Neboj, Teddy. Vono se jí nic nestane. Vidíš, jak jí z tý elektriky vstávají vlasy? Někdo mi říkal, že s bleskem je to úplně stejný. Hele, koukej. Vidíš, jak má paní v jedný ruce žárovku a v tý druhý drát? Viděls, jak se ta žárovka rozsvítla? To je proto, že tou paní proudí elektrika. Vůbec jí to ale neublíží. Jo, to kdyby tak uměl tvůj táta. Ten se minulou zimu moc vošklivě popálil, dyž pomáhal Jimu Harnessovi odklízet cestu a spadly na něj dráty. Tak jdeme, Teddy. Tady už nic nevykoukáme.“

Teď už si můžu stoupnout. Námořník Martin se na mě zase dívá. Nemůžu ho donekonečna odmítat pokaždý, když mě zve na rande. Jemu to ale myslí rychlejc než mně. Ne, tohle mu nesmím dovolit. Nechci, aby ze mě byla coura. Poprvý to nesmí bejt takový. Tati...

Stanton Carlisle: Veliký Stanton se postavil a s úsměvem pohlédl na moře tváří, které se k němu upíraly. Zhluboka se nadechl. „Nuže, vážení, ze všeho nejdříve vám ukáži, jak vydělat peníze. Najde se v obecnstvu dobrovolník, který by mi s důvěrou zapůjčil jednu dolarovou bankovku? Nebojte, dostanete ji zpátky – pokud umíte sprintovat. Díky. Nuže, v jedné ruce nemám nic, ve druhé jakbysmet, a ani v rukávu nic neschovávám.“

Stan ukázal, že v ruce opravdu nemá nic než zapůjčenou bankovku, a popotáhl si rukávy. Ze záhybu levého rukávu obratně vytáhl ruličku bankovek, která se tam ukrývala. „Nuže, jeden dolar – počkat, pane. Určitě jste mi dal jenom jeden? Stoprocentně, říkáte. Možná že jste u sebe ani víc neměl, co? Ale podívejte, já tu mám dva – jeden a druhý. Jen si je přepočítejte. Tenhle trik se vám může docela hodit, zvlášť když máte daleko do výplaty.“

Schválně kolik z nich se tomu starýmu fóru zasměje? Každý pátej. To si zapiš za uši. Každý pátej je od přírody hňup.

Stan vytahoval jednu bankovku po druhé, až z nich nakonec složil zelený vějíř. Když vracel chlapci dolar, natočil se k obecnstvu pravým bokem a do dlaně levé ruky si ukryl kovový kalíšek, který mu visel u pasu na elastické šňůře.

„Nuže, bankovky se tu objevily z ničeho nic. Schválně co se stane, když je smotáme do ruličky. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest. Číslo souhlasí, mám je tu všechny. Do ruličky –“ Stan si přendal bankovky do levé ruky a vsunul je do kalíšku. „Foukneme –“ Pustil kalíšek, který mu vklouznul pod kabát, a lehce ho udeřil o bok. „A ejhle! Jsou pryč!“

Ozval se slabý potlesk, jako kdyby se za to trochu styděli. Hňupové.

„Kampak asi zmizely? Řeknu vám, vážení, den co den tu stojím a nepřestávám dumat nad tím, kam jenom ty prachy mizej!“ Takhle to vždycky říkal Thurston. Kristepane, já jim ten trik budu opakovat tak dlouho, dokud v tomhle houfu křupanů nevidím jednoho – jedinýho –, kterému to dojde. Žádnýmu to zatím nedošlo. Trik s dolarama má ale u těchle

balíků, co nemaj v kapse ani floka, docela úspěch. To by chtěl přece každej – umět vyčarovat prachy jen tak ze vzduchu. Jenže já si taky takhle nevydělávám. Je to ale lepší než dělat do nemovitostí. Můj fotr a ty jeho kšefty. O nedělích pánbíčkář, po zbytek tejdne podrazák. Hubu má plnou Písma svatýho, a přitom je to hochštapler.

„Nuže, věnujte mi na chvíli pozornost. Mám zde několik kovových kruhů. Všechno to jsou samostatné pevné obruče z oceli. Tady je jedna, dvě, tři-čtyři, pět, šest-sedm-osm. Vidíte? Teď vezmu dvě. Poklepu na ně, a jsou spojené! Madam, vezměte si je a přesvědčte se, že na nich nejsou žádné spoje nebo průřezy. Nejsou? Děkuji. Vidíte, naprosto neporušené. Ještě jednou, dva oddělené kruhy. A teď! Spojené!“

Bude lepší trochu to zrychlit, začínaj se nudit. Stejně je to ale nádhera. Jak na tebe všichni zíraj. Jak jen to dělá. Páni, to byla rychlost. Snažej se tomu přijít na kloub. Případá jim to úplně jako kouzlo. Nádhera. Dokud se na tebe dívaj a poslouchaj tě, můžeš jim nakukat cokoliv. Uvěří ti. Jsi mág. Dokážeš spojit pevný obruče. Jen tak ze vzduchu vyčaruješ bankovku. Kouzlo. Jsi zkrátka třída – dokud nepřestaneš mluvit.

„Nuže, přátelé, mám zde osm samostatných, nespojených obručí. Avšak pomocí kouzelného slůvka vyletí do vzduchu a spojí se do jediného pevného a neoddělitelného řetězce. Vidíte? Jak jsem říkal! Děkuji vám za pozornost. A nyní zde mám ještě brožurku, která má cenu své váhy ve zlatě. Naleznete v ní množství kouzelnických kousků, které se můžete naučit a vystačí vám bohatě na hodinové představení v klubu, klubovně či na pobožnosti nebo ve vašem salónu. Co se za hodinu naučíte, to vám vystačí na celý život zábavy, kouzel a tajemství. Původní cena činí jeden dolar, ale dnes ji nabízím za pakatel – pouhý čtvrtdolar. Pospěšte si, vážení. Chápu, že se nemůžete dočkat, až uvidíte a uslyšíte naši věstkyňi. Madam Zeena ale nezačne, dokud každý zájemce neobdrží jednu z těchto úžasných knih. Děkuji, pane! A vy! Ještě někdo? Dobrá tedy.

Nikam nechodte, přátelé. Celé představení se všemi čísly začíná až za dvacet minut. Mezitím račte obrátit svou pozornost k dalšímu pódiu. Madam Zeena – nejpodivuhodnější žena všech dob. Všechno vidí, všechno zná a vyjeví i nejskrytější tajemství vaší minulosti, přítomnosti a budoucnosti. Madam Zeena!“

Stan křepce seskočil ze svého malého pódia a protlačil se davem k malému jevišti potaženému vínovým sametem. Zpoza závěsů se vynořila žena. Diváci se nahrnuli k pódiu a zůstali stát s pohledem upřeným na věštkyni. Někteří bezmyšlenkovitě nabírali hrstmi popcorn a žvýkali.

Vysoká žena měla na sobě volné bílé šaty, lemované astrologickými symboly. Záplava mosazně plavých vlasů jí dopadala na záda a čelo obepínala pozlacená kožená páska posázená skleněnými drahokamy. Když pozdvihla ruce, volné rukávy jí sjely po předloktích. Měla silné kosti, ale její bílé a pihami posázené paže působily ladným dojmem. S modrýma očima, kulatým obličejem a možná drobet malými ústy vypadala trochu jako nazdobená panenka. Promluvila srdečně, hlubokým hlasem.

„Přistupte, přátelé, není třeba ostychu. Chce-li mi někdo z vás položit otázku, pan Stanton vám nyní rozdá kartičky a obálky. Na kartičku napište svoji otázku. Dejte si pozor, aby nikdo neviděl, co píšete. Nikomu do vašich záležitostí přece nic není. Neptejte se mě na věci týkající se ostatních. Když si bude každý hledět svého, ušetří si spoustu nepříjemností. Až napíšete otázku, připojte svoje iniciály, nebo jako projev důvěry i celé jméno. Zalepenou obálku pak odevzdejte panu Stantonovi. Hnedle uvidíte, co se bude dít.

Zatímco píšete své otázky, nebudeme otálet a začneme. Není naprosto nezbytné, abyste cokoli psali. Pomáhá to ale zakořenit otázku v mysli, aby vám náhodou myšlenky neutíkalý jinam. Je to stejné, jako když někoho potkáte a chcete si zapamatovat jeho jméno. Jednoduše si ho poznamenáte. No, nemám snad pravdu?“

Každý pátý uchváceně pokýval hlavou, zatímco zbytek jen tupě zíral, ale ve všech tvářích se zračily otázky.

Otázky. Každý má nějakou otázku, pomyslel si Stan, když rozdával kartičky s obálkami. Kdo taky ne? Odpověz jim, na co se ptají, a máš je v hrsti. Jak tělo, tak duši. Nebo skoro. „Samozřejmě, madam, můžete se zeptat na cokoliv. Všechny otázky jsou naprosto důvěrné. Nikdo jiný se se nic nedozví.“

Zeena začala. „Ze všeho nejdříve – mezi vámi je jistá dáma, která se bojí o svou matku, a v duchu se mě ptá: ‚Bude matce lépe?‘ Nemám pravdu? Kdepak je ta dáma?“

Nesměle se zvedla jedna ruka. Zeena po tom hned skočila. „Tedy, madam, řekla bych, že vaše máti se za svůj život hodně nadřela a měla spoustu starostí, hlavně co se peněz týče. Ale je tu ještě něco, co zatím ještě nevidím zcela jasně.“ Stan pohlédl na ženskou, která se přihlásila. Žena farmáře. Nedělní šaty, který vyšly z módy před deseti lety. S touhle si Zeena poradí levou zadní.

„Řekla bych, madam, že vaše máti si potřebuje pořádně odpočinout. Pozor, neříkám, že se tak stane – zvláště když vezmete v úvahu daně, nemoc v rodině a všechny ty účty za doktora. Víím, jaké to je, protože já si také něco prožila – asi jako každý z nás –, dokud jsem se nenaučila, jak řídit svůj život podle hvězd. Myslím ale, že vy a vaši bratři – ne, vy přece máte sestry, že ano? Jednu sestru? Tedy, když se sestrou vymyslíte, jak dopřát matce pár týdnů odpočinku, myslím, že jí bude v tu ránu mnohem lépe. Ale řiďte se radami lékaře. Tedy, měly byste s ní jít k doktorovi. Nemyslím, že by jí pomohla nějaká zázračná medicína. Bude lepší, když zajdete k doktorovi. Možná že by pár pytlů brambor nebo selátko pokrylo část účtu. Každopádně pokud máte pevnou víru, vaše máti bude v pořádku. Když za mnou přijdete po představení, možná vám řeknu víc. A měla byste sledovat hvězdy, abyste věděla, co dělat v které fázi měsíce.“

Vidím, že pan Stanton už má v ruce spoustu otázek, tak až je přinese sem na jeviště, budeme pokračovat ve výkladu.“

Stan se skrže zástup diváků protlačil ke dveřím se závěsem, které z jedné strany přiléhaly k jevišti. Protáhl se skrz. Za dveřmi narazil na hrubé dřevěné schodiště vedoucí na jeviště. Byla tam tma a páchlo to tam po levné whisky. Pod schody se nacházelo čtvercové okénko vedoucí do stísněného prostoru pod jevištěm připomínajícího krabici. V okně se objevila perfektně čistá, bílá košile a nad ní zamrkala unavená, neoholená tvář. Natažená ruka svírala štos obálek. Stan beze slova podal chlapovi v okénku obálky, které vybral, na oplátku si od něj vzal prázdné a ve vteřině byl s nimi na scéně. Zeena předsunula stolec, na kterém stála kovová miska a tmavá láhev.

„Poprosíme zde pána, aby všechny otázky vysypal do mísy. Lidé se mě často ptají, zda mi v mé činnosti pomáhá nějaký duch. Pokaždé jim říkám, že jediný *spiritus*, který ovládám, je špiritus v této láhvi. Naliji teď na vaše otázky kapku alkoholu a hodím do misky sirku. Vidíte, jak všechny hoří. A to byla poslední. Pokud jste měli obavy, že se někdo dozví, co jste napsali, nebo že vaše otázky skončí v nepovolných rukou, můžete své obavy pustit z hlavy. Nikdy jsem se jich nedotkla. Ani nemusím, protože se mi vaše otázky ihned vyjeví.“

Stan poodstoupil do rohu jeviště a beze slova pozoroval diváky, jak natahují krky a hltají každé její slovo. V podlaže pódia, která se nacházela pár čísel nad úrovní očí, zela čtvercová díra. Zeena si mnula čelo a dlaní si zakrývala oči. V otvoru se objevil špinavý palec svírající lístek, na kterém bylo tužkou načmáráno: „Co udělat s vozem? J. E. Giles.“

Zeena vzhlédla a rozhodně si založila ruce. „Mám jakési tušení – stále trochu mlhavé, ale už se to vyjasňuje. Vidím iniciály *J... E... G...* Myslím, že se jedná o pána. Mám pravdu? Prosím, aby se přihlásil pán s těmito iniciálami.“

Starý farmář zdvihnul pokroucený prst připomínající vinnou révu. „Tady, madam.“

„Á, támhle vás máme. Děkuji, pane *Gilesi*. Jmenujete se Giles, že ano?“

Obecenstvo zalapalo po dechu. „Myslela jsem si to. Tedy, pane Gilesi, něco vás trápí, že ano?“ Stařík vážně pokýval hlavou. Stan si povšiml hlubokých záhybů na rudém krku. Starej křupan. Nedělní šaty. Bílá košile, černá kravata. To, co nosí na pohřby. Předvázaná kravata – zavěšuje si ji na knoflík od košile. Modrej seržovej oblek od Searse nebo z obchodu s oblečením ve městě.

„Chvilíčku,“ pokračovala Zeena a ruka jí opět bloudila po čele. „Vidím – počkat. Vidím zelené stromy a zvlněnou krajina. Zorané pole. A plot.“

Staříkovi klesla brada a soustředěním mhouřil oči, aby mu neuniklo ani slovíčko.

„Ano, zelené stromy. Nejspíš vrby u říčky. A pod nimi něco stojí. Je to – vůz.“

Stan pozoroval, jak stařík ohromeně přikyvuje.

„Starý, modrý vůz pod stromy.“

„Božínku, madam, dyť von tam zrovínka teď stojí.“

„Myslela jsem si to. Vás ale něco trápí. Jde o rozhodnutí, které nějak souvisí s tím vozem, že ano? Přemýšlíte o tom, co s ním máte udělat. Podívejte, pane Gilesi, radím vám dobře: hlavně ten modrý vůz neprodávejte.“

Stařík razantně zakroutil hlavou. „No to ne, madam. Dyť mi nepatří!“

V obecenstvu se ozvalo hihňání. Jeden mladík se zasmál nahlas. Zeena ho ale utišila tím, že se sama od srdce zasmála. „Přesně to jsem chtěla vědět. Vážení, zde máte poctivého člověka a jedině s takovými chci mít co do činění. Samozřejmě, že by vás ani ve snu nenapadlo prodávat, co není vaše, a mě neskonale blaží, že to od vás slyším. S tím vozem ale není něco v pořádku, že?“

„Vono tam pod sedadlem prasklo péro,“ zamumlal stařík zamračeně.

„A vy se zřejmě nemůžete rozhodnout, zda ono péro opravit před tím, než vůz vrátíte, nebo zda vůz vrátit a o prasklém péru neříct ani slovo. Je to tak?“